

Wijziging van de Wet administratieve rechtspraak bedrijfsorganisatie, van de Wet op de Bedrijfsorganisatie en van de Landbouwwet

(Verzet tegen invordering bij dwangbevel van heffingen en retributies, als bedoeld in de Wet op de Bedrijfsorganisatie, en van geldsommen en heffingen, als bedoeld in de Landbouwwet)

VOORLOPIG VERSLAG

Nr. 4

(De vroegere stukken zijn gedrukt in de zitting 1959—1960)

Het onderzoek van dit wetsontwerp heeft in de bijzondere commissie, in welker handen het is gesteld, aanleiding gegeven tot de volgende beschouwingen.

De in artikel 127, lid 1, voorgestelde wijziging van „het bestuur” in „de voorzitter” was voor enige leden niet duidelijk. Het schap is immers rechtspersoon en schuldeiser van de voor executie vatbare vordering. Dan dient echter de executie ook gewoon te geschieden door het schap en niet door de voorzitter van het schap. Immers, indien een rechtspersoon een gewoon vonnis heeft verkregen, mag die rechtspersoon vanzelfsprekend tot executie van dat vonnis overgaan. Zo kan ook een schap, hetwelk een besluit tot vaststelling van een heffing of een retributie heeft genomen, nadat dit besluit voor geen beroep meer vatbaar is en rechtskracht heeft verkregen, vanzelfsprekend dat besluit executeren.

Enkele leden kwam het gewenst voor om ten aanzien van het forum, voor hetwelk het verzet kan worden gebracht, niet slechts te bepalen, dat de woonplaats van de geëxecuteerde de relatieve competentie bepaalt (voorstel artikel I B toegevoegd lid 4), maar tevens, dat de absolute competentie zal worden bepaald naar de hoogte van het te executeren bedrag, op de voet van artikel 38 R.O. Lid 4 moet, naar de mening van deze leden, dus niet verwijzen naar de rechtbank van het arrondissement, maar naar de rechter van het ressort, waarbinnen de geëxecuteerde woonplaats heeft, met dienovereenkomstige toepassing van artikel 38 R.O. Immers, consideratie voor de (financiële) belangen van de geëxecuteerde leidt ertoe de rechter van zijn woonplaats bevoegd te verklaren, hetgeen reiskosten spaart. Voor bedragen van minder dan f 500 moet op grond van soortgelijke overwegingen de kantonrechter bevoegd worden gemaakt. De kosten van een rechtbankprocedure maken het immers praktisch onmogelijk om voor zo'n gering bedrag te procederen.

Vele leden merkten op, dat de voorgestelde competentieregeling gelijkenis vertoont met de op grond van de jurisprudentie gevolgde en algemeen gewaardeerde praktijk ten aanzien van de invordering van premies krachtens de Coördinatiewet Sociale Verzekeringen. Deze wet kent een dergelijke competentieregeling niet. Deze leden vroegen de Minister, wellicht ten overvloede, te willen verklaren, dat het niet zijn bedoeling is geweest door een expliciete regeling in dit geval de rechterlijke colleges de indruk te geven, dat deze competentieregeling bij de toepassing van andere wetten niet zou gelden.

Naar aanleiding van het in de toelichting vermelde, dat het verzet van de schuldenaar zich zal moeten beperken tot het feit van de invordering, b.v. op grond van de stelling, dat het in te vorderen bedrag reeds geheel of gedeeltelijk is betaald, vroegen vele leden zich af hoever die beperking in het wetsontwerp bedoelt en behoort te gaan.

Het komt voor, aldus deze leden, dat onroerende goederen ter waarde van enige tienduizenden guldens in beslag worden genomen en zelfs executoriaal worden verkocht tot verhaal van heffingen of retributies van enige tientallen guldens. Kan de schuldenaar zich tegen dergelijke vexatoire, dus op die grond onrechtmatige, beslagen en executies voor de gewone rechter, desgewenst in kort geding, verzetten of dient hij tegen dergelijke handelingen op te (kunnen) komen bij het college van beroep voor het bedrijfsleven?

Is voorts, naar de bedoeling van het wetsontwerp, verzet ook mogelijk in het geval, dat beslag wordt gelegd en geëxecuteerd voor een hoger bedrag dan is vermeld in het besluit, waarbij de heffing of de retributie is vastgesteld? Behoort de rechter, die over het verzet oordeelt, niet te kunnen onderzoeken of het besluit, waarbij de heffing of de retributie is vastgesteld, rechtskracht heeft verkregen? Ook bij gewone executies zal toch de rechter, zonder „over het fond van de zaak” te oordelen, dienen na te gaan of het vonnis, hetwelk wordt geëxecuteerd, in kracht van gewijsde is gegaan, uitvoerbaar bij voorraad of betekend is, m.a.w. of aan de formele vereisten voor een executie is voldaan. Het voorgestelde artikel 127, lid 6, gaat dus, naar de aanvankelijke mening dezer leden, te ver. De rechter, die over het verzet oordeelt, dient zich inderdaad te onthouden van een oordeel over de materiële juistheid van het besluit tot vaststelling van de heffing of retributie, evenals de rechter bij verzet tegen de executie van gewone vonnissen, de juistheid dezer vonnissen niet meer beoordeelt, maar waarom zou hij niet mogen en niet behoren te oordelen over de formele juistheid van dergelijke besluiten?

Vastgesteld 7 december 1961.

KIKKERT
VAN DER PLOEG
VAN RIJCKEVORSEL
MEULINK
VROLIJK
DAAMS
BAETEN
KRANENBURG
B. P. VAN DER VEEN.